

ÖĞRENİLMİŞ ÇARESİZLİK: OTORİTE, İTAAT VE KONTROL ÜZERİNE
LEARNED HELPLESSNESS: ON AUTHORITY, OBEDIENCE, AND CONTROL

10/04
24/05
2014

Sanatçılar Artists

Fatih Aydoğdu | Burçak Bingöl | Teresa Henriques | Olivier Hözl | Berat Işık | Güzde İlkin | Julia Oldham | Pınar Öğrenci |
Yasemin Özcan | Sevim Sancaktar | İrem Tok | Maja Vukoje | Pınar Yoldaş

Küratör Curator

Işın Önel

ÖĞRENİLMİŞ ÇARESİZLİK: OTORİTE, İTAAT VE KONTROL ÜZERİNE

“ [...] 1940’larda psikotik hastalar beyinlerinin radyo dalgaları ile kontrol edildiğini iddia ederlerdi. Şimdi ise bu tür hastalar beyinlerine bilgisayar çiplerinin yerleştirildiğinden yakınıyorlar.”[1]
“ Matrix her yerde, şimdi tam bu odada bile mevcut. Pencerenden dışarı baktığında veya televizyonunu açtığında onu görebilirsin. İşe giderken, kiliseye giderken veya vergilerini öderken onu hissedebilirsin. Bu, gözlerden gerçeği saklayan sahte dünyadır.” <div style="text-align: right;">(Morpheus);</div> “ Ne gerçeği? ” (Neo);
“ Senin de bir köle olduğun gerçeğini. Herkes gibi sen de bir hapisanenin içine doğdun. Koklayamayacağın, dokunamayacağın bir hapisane, aklın için bir hapisane.” (Morpheus)[2]

“[...]aslında, ziyadesiyle olumsuzlamacı bir toplumda yaşıyoruz. Hiçbir olay ‘gerçek’ değil artık. Terör saldırıları, yargılamalar, savaşlar, yolsuzluk, kamuoyu yoklamaları - artık hile karışmamış veya üzerinde karar verilemeyecek hiçbir şey yok. Hükümet, otoriteler ve kurumlar, doğruluk ve gerçeklik prensiplerinin itibar kaybetmesinde ilk kurbanlar. Kuşkuculuk kasıp kavurmakta. Komplö teorisi ise, sadece, bu zihinsel istikrarsızlaştırmaya bir nebze burlesk bir bölüm eklemekte. Bu nedenle, bu ürpertici olumsuzlamacıyla mücadele etmek için olan ivedi ihtiyaç, şu anda bir damla ile canlı tutulmakta olan bir gerçekliği her ne pahasına olursa olsun korumaktır.”[3]

İnsan ve insanlık

İnsan, sürekli olarak bir öğrenme sürecindedir; bir şeyleri nasıl yapacağını, çeşitli fenomenleri nasıl izah edeceğini, dünyayı nasıl modelleyebileceğini, beklenti ile gözlem arasındaki farkı nasıl en aza indirgeyebileceğini öğrenir durur. Ancak bu öğrenme süreci, sadece kazanılan başarılar yoluyla değil, başarısızlıklar üzerinden de gerçekleşir; zira bir şeyleri denemekten vazgeçmenin zamanının geldiğini fark etmek de anlamlı bir öğrenidir. Tekrarlanan başarısızlık bizi hayal kırıklığına uğratır, başarısız denemeler nedeniyle oluşan acı, özsaygımızı zayıflatır. Kendimizi bu ezici zorluk karşısında güçsüz ve mahcup hisseder sonunda da pes ederiz. Bu pes etme durumu, bir yandan da zekânın bir işlevidir; çünkü bir şeyin imkânsız olduğunu öğrenmişizdir ve çabamızın boşuna olduğunu biliriz. İmkânsızlığı kavrayış, zihinde bir duygu olarak kodlanır, bilhassa başarısızlıkla sonuçlanmış olan teşebbüs bir ceza veya acı ile ilişkilendirilmişse... Bu içselleştirilmiş yetersizlik deneyimi çoğunlukla o kadar travmatiktir ki, şartlar değişmiş olsa bile hiçbir zaman başka bir girişimde bulunmayız, üstelik şartların değiştiğinin farkına bile varmayız. Tüm engeller kaldırılrsa bile, artık çabalamayı bırakmış, vazgeçmiş, çaresizliği öğrenmişizdir.

İnsan ve insanlık

İnsanlar sadece kendi deneyimlerinden öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda akranlarının başarılarını ve başarısızlıklarını gözlemleyerek de öğrenirler. Hayal kırıklıklarını, hüsrانlarını aktarmak için sayısız anlatı şekli bulunur. Bu duyguları ifade etmek için her sosyal grubun repertuarında şakalarla, iç çekmelerle ve hayıflanmalarla sarmalanmış bir ses tonu vardır. Birbirimizin sırtını hafifçe sıvazlar, işin yapılamayacağı konusunda hiç konuşmadan anlaşırız. Bir başka deyişle atalarımızın ve akranlarımızın çaresizliğini de öğrenir, içselleştiririz.

İnsan ve insanlık

Bununla birlikte, geleceğin inşası, sadece olabilirliğini kabul ettiğimiz şeylerle mümkündür: Sadece varlığından haberdar olduğumuz davranış biçimleri arasından seçim yapabiliriz. Atalarımızın vaktiyle hüsrانla sonuçlanan girişimlerinin birçoğu, büyük olasılıkla bizim dünyamızın, seçeneklerimizin bir parçası haline bile gelmeyecektir. Bunlar başarısız denemeler mezarlığına gömülür ve gurur ile acı, atalarımızın onlar hakkında bizi aydınlatacak öyküler anlatmalarını engeller. Özellikle bir teşebbüs, psikolojik veya fiziksel şiddet ile cezalandırıldığında, başarısızlık sadece hayal kırıklığı olarak kodlanmakla kalmaz, özde derin bir yaralanma meydana gelir: bu durumun kurbanı, duyumsuzalık, depresyon ve umutsuzluk nedeniyle acı çekecektir.

İnsan ve insanlık

İnsanın gücünün en temel malzemesi duygularıdır. Öğrenilmiş çaresizlik duygusunun, bilhassa sosyal işlevi ile çoğu zaman etkili bir terbiye aracı olarak kullanılabilirdiği kanıtlanmıştır: Başarısızlıkla sonuçlanan denemeler sonucunda değişime karşı insanın neredeyse içgüdüsel olarak geliştirdiği çekimserlik ve isteksizlik, kendisini dizginleyen görünmez bir yular inşa eder. Statükoyu denetleme ve dengede tutma konusunda, hiçbir şey bu görünmez yulardan daha güçlü değildir.

İnsan ve insanlık

Görünmez yuları örmek için, önce bir hayal kırıklığı veya daha da kötüsü travmatik bir deneyim yaratmak gereklidir. Küçük düşürme, fiziksel baskı ve şiddet, kişinin dokusuna en acımasızca işleyen travmalardır. Sadece bu eylemlerin olabilirliğini ve insanlık tarihinde uygulanmış olageldiğini bilmek bile, öğrenmeye olan toplumsal eğilimimiz konusunda bir umut taşıyan herkes için son derece yıldırıcı ve utandırıcıdır.

İnsan ve insanlık

Çaresizliğin öğretim sistemleri öte yandan, insanın kendisini akranlarına göre modellemesi ve özsaygısını bunun doğrultusunda geliştirmesi, sosyal olanın ders kitabı üzerinden kendisini değerlendirmesi gibi özelliklerinden faydalanarak, bu öğretide görünmez teknikler üretirler. Bir organizmanın öğrenmesi gereken en önemli ders kendi yetersizliği üzerinedir: İnsan kendi varlığı, kimliği, ve kaderi gibi konularda denetim sahibi olmayı arzu eder. *Çaresizliğin öğrencilerini - hem materyal açısından, hem de sembolik olarak - fakirleştir; onları yetersiz olduklarına ikna et; varoluşa ait korkularını besle; sonra onlara bir sap saman sun: çaresizliklerini idrak edecekler ve kendi başlarına hayatta kalmalarının imkânsız olduğunu öğrenmiş olacaklardır. Haddinden fazla yardım et, gereğinden fazla işlevde bulun ve karşılığında çaresizliği yeşerteceksin.*

İnsan ve insanlık

Bir birey veya grubun, olayların akışında kontrol sahibi olmadığı duygusunun düzenli olarak güçlendirilmesi, takviye edilmesi, pratiğinin ve provasının yapılması gerekir. Tekrarla: *Problemlle başa çıkma konusunda donanımlı değiliz; problem baş edilemeyecek ölçüde büyük; bizim basit zihinlerimizin kavrayabilmesi için çok fazla karmaşık; bir çözüm bulmak o kadar imkân dışı ki tüm çözüm yolları tamamıyla tıkalı. Pratik amaçlar için imkânsız. Dahası çözülmesi gereken sadece tek bir problem yok: her gün daha fazla problem rapor ediliyor. Problemlerin doğası hakkında yeterli bilgimiz bile yok. Bir komplö perde arkasından durumu denetliyor olabilir, ancak kimin gerçekten, samimi olarak denetlediğine dair çelişkili teoriler var. Perde arkasında neler döndüğünü, işin iç yüzünü kimse bilemez. Gerçekten sonuna kadar güvenebileceğin hiç kimse yok, hatta doğru diye bir şey yok. Eğer onları kendi yetersizliklerine dair ikna edemiyorsan, o zaman kafalarını karıştır ve şaşkına çevir: onları durmak bilmez bir uğultu akışına mahkûm et, kulaklarının arasındaki sıvı, bir girdap gibi dönene dek, fıldır fıldır çevir kafalarını.*

İnsan ve insanlık

“Öğrenilmiş çaresizlik” kavramı, bir birey veya topluluğun, başarısızlığı içselleştirdiği ve baskın bir koşulun - o koşul değiştiğinde dahi - dışına çıkmaya çalışmaktan vazgeçtiği zaman ulaştığı bir zihinsel durum olarak tanımlanabilir. Bu tez 1967’de psikolog Martin Seligman tarafından ileri sürülmüş olup; cinsiyet politikaları, ırkçılık, soykırım, otoritercilik gibi alanlarda ve hegemonyanın dinamiklerine dair ilgili konularda çalışan çok sayıda araştırmacıya ilham kaynağı olmuştur. Hem aileler hem de kurum ve kültürler tarafından şekillendirilen baskılayıcı eğitim süreçleri, dinî ve ahlakî prensipler, insan hak ve özgürlüklerinin ihlalleri, politik baskı ve statüko, medya tarafından sürekli hatırlatılır. Bunun sonucu olarak bireyler ve toplumlar, var olan yaşam tarzını veya hüküm süren rejimleri değiştirecek gerekli güce sahip olmadıkları çıkarımına varır.

İnsan ve insanlık

Mevcut denetim mekanizmaları, insan psikolojisinin bu yönünü, toplumların sosyal mühendisliği ve manipülasyon süreçlerinde araçsallaştırırlar. Sosyal psikoloji temeline göre işleyen medyayı, hapisaneleri, gözetim ve güvenlik sistemlerini kullanarak sistematik olarak bir kolektif çaresizlik hissi üretirler. Bilgi fazlalığı yaratarak, yolsuzluk ve adaletsizliği normal hale getirerek, mahremiyeti ihlal ederek, kanunları manipule ederek, bir polis sistemi işleterek, psikolojik ve fiziksel şiddet uygulayarak, öldürerek, işkence ederek, hapsederek, toplumlarda çatışmalar yaratarak, fakirliği artırarak ve kendi varoluşları için bir finansal ihtiyaç oluşturarak, hâkim olan güçler, agresif bir biçimde artan denetim içeren bir sistemi geliştirirler.

İnsan ve insanlık

Bugün ‘demokratik ülkeler’ olarak adlandırılan çoğu ülkede, toplumların geniş bölümleri, seçimlerde mevcut olan seçenekler konusunda çekimserdirler. Her geçen gün daha az sayıda birey parlamentolarda temsil edildiğini hissetmektedir. Seçim sistemlerinde dönen strateji ve oyunlar göz önüne alındığında, insanlar sıklıkla kendi katılımlarının bir önem taşımadığı kanısına varmaktadır. Bugün, pek çok ülkede, “seçme hakkına sahip olma” kavramının imkânsız bir hayal olarak kabul edilmesi gerekir. “Kötünün iyisi”, “stratejik oy verme” veya “isteksizce oy verme” kaybolmuş umuda dair delil oluşturan, sıkça duyulan ifadelerdir.

İnsan ve insanlık

Toplu katliamlar, askerî darbeler, çözülmemiş politik cinayetler, savaşlar, terör saldırıları, ve benzeri şiddet deneyimleri, toplumsal hafızaya kazınan derin travmalardır. Bunlar gittikçe artan biçimde bir ortak korkunun gelişmesine yardımcı olur ve gözetimin yanı sıra orduya ve güvenlik güçlerine dair ihtiyaçlara da gerekçe oluşturur. Bununla birlikte, bu anlaşılabilir ihtiyaçlar, devletin rolünü yöneticilikten hükümdarlığa dönüştürmektedir. İşte gücün kötüye kullanımı da burada başlar ve varoluşlarını ortak kaygıya borçlu olan güvenlik güçleri, medya ve izleme ajansları, hükmeden rejimi kendi halkına karşı savunan araçlar gibi faaliyet göstermeye başlarlar. Şiddet ve çelişkili bilgi taşkınlığıyla toplumun kafası karıştırılır; toplum güvenini ve sonunda umudunu yitirir.

Peki çaresizlik öğrenisini kırmak mümkün müdür? Öğrenilmiş Çaresizlik: Otorite, İtaat ve Kontrol Üzerine başlıklı sergi projesi işte bu soru üzerine bir kolektif düşünme sürecinin sonucudur. Sergi, öğrenilmiş çaresizlik fenomenini aile, din, psikoloji, politika, kentçilik, cinsiyet, nöroloji ve toplumsal öğrenme gibi çeşitli açılardan inceleyen değişik pozisyonları bir araya getirmektedir. Proje; ses, video, obje yerleştirmeleri, fotoğraf, grafiti ve desen gibi - çoğunlukla bu sergi için üretilmiş olan - çeşitli sanatsal formları kapsamaktadır. Sergi, önerdiği sanatsal diyalogun ötesine geçerek, kolektif düşünme ve çaresizlik öğrenimini kırmak metaforunu müzakere etmek amacıyla bir tartışma platformu oluşturmayı da hedeflemektedir.

Tobias Nöbauer & Işın Önel

[1] Prof. Joseph Weiner ile bir röportajdan alıntı, Suzanne Wright, WebMD Feature Archive

[2] The Wachowski Brothers tarafından yazılan ve yönetilen "The Matrix (Matrix)" filminden bir alıntı, 1999

[3] Jean Baudrillard, "Spirit of Terrorism", s. 61, Verso, 2012

LEARNED HELPLESSNESS: ON AUTHORITY, OBEDIENCE, AND CONTROL

[...] in the 1940s, psychotic patients would express delusions about their brains being controlled by radio waves; now delusional patients commonly complain about implanted computer chips,[1]

"The Matrix is everywhere, even now in this very room. You can see it when you look out your window or when you turn on your television. You can feel it when you go to work, when you go to church, when you pay your taxes. It is the world that has been pulled over your eyes to blind you from the truth." (Morpheus);
"What truth?" (Neo)

"That you're a slave. Like everyone else, you were born into a prison, a prison that you cannot smell or touch, a prison for your mind." (Morpheus)[2]

Now, in fact, we already live largely in a negationist society. No event is 'real' any longer. Terror attacks, trials, wars, corruption, opinion polls - there's nothing now that isn't rigged or undecidable. Government, the authorities and institutions are the first victims of this fall from grace of the principles of truth and reality. Incredulity rages. The conspiracy theory merely adds a somewhat burlesque episode to this mental destabilization. Hence this urgent need to combat this creeping negationist and at all costs, safeguards a reality that is now kept alive on a drip.[3]

Humans constantly learn how do things, how to explain phenomena, how to model the world: how to minimize the difference between expectation and observation. To that end, not only learning from success has proven useful, but also learning from failures, realizing when it is time to give up trying something: Repeated failure frustrates us, the pain incurred by failed attempts undermines our self-esteem. We feel powerless and embarrassed in the face of an overwhelming difficulty. And eventually we give up. It is a sign of intelligence to do so; we have learned that something is impossible. The insight of impossibility gets encoded in an emotion, especially if punishment or pain is associated with a failed attempt. This internalized experience of incapability is often so traumatic that we never ever take another attempt, even if the conditions may have changed. We do not even take notice of them any longer. Even if all obstacles get removed: We don't try anymore. We have given up. We have learned helplessness.

Humans learn not only from own experiences, but also by observing the successes and failures of their peers. There are numerous narrative forms for passing on frustrations, there is a tone reserved in every social group's repertoire of jokes, sighs and lamentos for expressing it. We pat our shoulders and agree that it simply could not be done: We learn the helplessness of our ancestors and peers.

Moreover, the future can only be made from what is considered possible: We can only choose among the options for behaviour that we are aware of. Many of the possibilities that our ancestors have gotten frustrated with never become part of our world. They get buried in the cemetery of failed attempts, and pride and pain prevent the ancestors from telling stories about them. Especially when some attempt gets punished by psychological or physical violence, then the emotion that encodes the failure is not just frustration, but a deep injury of the soul: apathy, depression and despair are what the victim will suffer.

Human emotions are the material of which power is forged. Especially learned helplessness has proven an extremely effective means of dressage, particularly in its indirect, socially mediated form: To the end of controlling and stabilizing a status quo, nothing is more powerful than the invisible leash that is formed from the almost instinctive flinching from change that we have developed through frustrated attempts.

To braid the invisible leash, it is necessary to create an initial frustration, or worse: a traumatic experience. The use of abasement, physical restraint and violence is unbearably effective at that. These are the knives with which traumata can be cut most directly into the fabric of the self. Alone the realization that these actions are in fact possible and have been applied during every single moment of mankind is deeply frustrating and embarrassing to everyone who has a hope in our propensity for learning.

The didactics of helplessness however knows much more subtle techniques, many of which exploit the dependence of the human self-model and self-esteem on the feedback of peers, and the self-evaluation in comparison to what is taught as exemplary by the textbook of the social. The key lesson that an organism needs to learn is one of own incapability: Human identity requires a sense of being in control of matters, such as of the own existence and fate. *Make the students of helplessness poor – materially or symbolically; convince them that they are incapable; foster their existential fear; then offer them a straw: They will grasp it and have learnt that it is impossible for them to survive on their own. Give excessive help, function overly, and you shall receive helplessness.*

The conviction (of an individual or a group) of being out of control needs to get reinforced, practiced and rehearsed. Repeat: *We are incapable of dealing with the problem; the problem is overwhelmingly large; it is too complex for our simple minds to grasp; a solution is so improbable that it is impossible for all practical purposes. There is not only one problem: two more get reported every day. We don't even know enough about the nature of the problems. A conspiracy might be pulling the strings, but there are conflicting theories about who is really, truly in control. No one can know what is going on behind the scenes. In fact, you cannot trust anyone; hence there is no truth. If you can't convince them of their own helplessness, confuse them and overwhelm them: Immerse them in a constant stream of buzz, whirl their heads around until the liquid between their ears is spinning like an eddy.*

The notion of “learned helplessness” can be summarized as a mental state that an individual or society arrives at when they internalize failure and stop trying to break out of an overpowering condition – even if that condition changes. Put forward by psychologist Martin Seligman in 1967, it has inspired a number of scholars working in the fields of gender politics, racism, genocide, authoritarianism and related subjects that are concerned with the dynamics of hegemony. It is through suppressive education processes, religious and moral principles (enacted both by families as well as institutions and cultures), violations of human rights and freedom, political pressure, and the continuous recall of the status quo by the media, that individuals and societies arrive at a fatal conclusion: That they do not have the necessary power to change the existing modus vivendi or the prevailing regimes.

The existing control mechanisms instrumentalise this aspect of human psychology in the form of social engineering and manipulation of societies. They employ the media, prisons, surveillance and security systems that operate on the basis of social psychology. They systematically manufacture a collective sense of helplessness. By using information overflow, normalizing corruption and injustice, monitoring privacy, manipulating law, operating a police system, applying psychological and physical violence, murdering, torturing, imprisoning, creating conflicts within societies, raising poverty and creating a financial need for their own existence, the ruling powers aggressively develop a system of even greater control.

In many of the so-called democratic countries of the present day, large parts of society are reluctant about available alternatives in elections. Fewer and fewer people feel represented in parliaments. Often people think that their participation will not matter, given the strategies and games taking place in the election systems: Today, in many countries the notion of “free choice” has to be regarded an impossible dream. “The lesser of two evils”, “strategic voting”, or “voting grudgingly” are frequently heard utterances that give evidence of the lost hope.

Experiences of violence – massacres, military coup d'états, unsolved political murders, wars, terror attacks, etc. – are severe traumata in the collective memories of societies. They increasingly help cultivate a collective fear and justify the necessity for surveillance, as well as military and security forces. However, these comprehensible needs transform the role of the state from governing to ruling. This is where the abuse of power starts, and the security forces, media and monitoring agencies, which owe their existence to the collective anxiety, start functioning as tools for the defense of the ruling regime against its own public. It is through violence and an overflow of conflicting information that a society gets confused, loses its trust, and consequently its hope.

Is it possible to un-learn helplessness? The exhibition project “Learned Helplessness: On Authority, Obedience, and Control” is the result of a collective thinking process about this question. It brings together diverse positions analysing the phenomenon from the aspects of family, religion, psychology, politics, urbanism, gender, neuroscience and social education. The project encompasses a variety of artistic forms, including sound, video, object installations, photographs, graffiti and drawings – mainly produced for this exhibition. It aims at going beyond the artistic dialog that it suggests, and opening up a discussion platform for collective thinking and for debating the metaphor of unlearning helplessness.

Tobias Nöbauer & Işın Önol

[1] Excerpt from an interview with Prof. Joseph Weiner by Suzanne Wright, WebMD Feature Archive

[2] Excerpt from the film “The Matrix”, written and directed by The Wachowski Brothers, 1999

[3] Jean Baudrillard, Spirit of Terrorism, p 61, Verso, 2012

Fatih Aydoğdu sergi için ürettiği *İç İşleri* başlıklı yerleştirmesinde, toplumsal görevlerinden, sosyal işlev ve işlerliğinden tamamen vazgeçmiş devlet içi ideolojik yapılanmalara gönderme yaparken, yolsuzluklar, protestolar, seçim manipölasyonları, hükümet gaf ve sırlarıyla sarsılan yoğun siyasi gündemle de yakından ilgilenir. *İç İşleri*, bir yandan kendi kurgusu üzerinden seçilmiş referanslar kullanarak öğrenilmiş çaresizliği sorgularken, diğer yandan da otokratik egemen yapıların kollektif çaresizliği sistematik bir biçimde yayma yöntemleri üzerine de sorular üretir. Bu yerleştirmenin merkezine kendi aksiyle bütünleşmiş bir müzik enstrümanı kurulmuştur. Normal koşullarda işlevi ses çıkartmak, müzik üretmek olan bu tanıdık enstrüman, etrafında dönüp dolansanız da ulaşamayacağınız, herhangi bir etkileşim/diyalog kuramayacağınız, sadece kendi içişleriyle uğraşan, asli işlevinden vazgeçmiş kapalı bir sisteme dönüşmüştür. Yerleştirmede bir araya gelen çizimler, sistemin çaresizlikle sonuçlanan işlev bozukluğuna gönderme yapmak üzere müzik terminolojisine ait kavramlar kullanır.

Fatih Aydoğdu
İç İşleri Internal Affairs: IdeoNATION,
Kâğıt üzerine çini mürekkebi *Ink on paper*
50X70 cm
2014

Fatih Aydoğdu's installation *Internal Affairs* has been produced specifically for the exhibition, concerned deeply about the intensive political agenda mainly in Turkey, occupied with elections, corruptions, demonstrations, governmental blunders and secrets. It deals with the notion of collective helplessness and the ways in which the latter is systematically cultivated using the education tools of governing structures that lost their social functionalities. The core of the installation is a musical instrument that metaphorically questions the hegemonic structures and the helplessness taught by them. Two identical musical instruments come together and mirror each other so closely that their conversation paradoxically becomes impossible: They lose their purpose by being occupied with internal affairs. A number of drawings use music terminology to refer to this dysfunction of the system, which causes ultimate helplessness.

Fatih Aydoğdu
Paralel Ud Parallel Oud
Ağaç enstrüman, ses, metal kaide *Wooden instrument, sound, metal pedestal*

Burçak Bingöl
Barbie Blues
Seramik **Ceramics**
28x21x26cm
Kaide **Pedestal** d:30 h:110 cm 2013
Sanatçının ve Galeri Zilberman'ın izniyle
Courtesy of the artist and Galeri Zilberman

Burçak Bingöl
Günebakan III F(0)llower III
Seramik, Metal **Ceramics, Metal**
33x34x38cm,
2011
Sanatçının ve Galeri Zilberman'ın izniyle
Courtesy of the artist and Galeri Zilberman

BURÇAK BİNGÖL

Burçak Bingöl
Hayal Kırığı Broken
Seramik **Ceramics**
Değişken Ebatlar **Variable Sizes**
2008
Sanatçının ve Galeri Zilberman'ın izniyle
Courtesy of the artist and Galeri Zilberman

Burçak Bingöl'ün *Hayal Kırığı* başlıklı işi, hasarın bir adım ötesine geçmeye teşebbüs eder: **Bingöl**, bir hatanın, kazanın, hatta belki bir felaketin kırık sonuçlarını geri alarak onlara bir başarının ürünleriymiş gibi davranır; böylece, bir hasarın akıbetini saptırarak faydalı bir şekilde var olan, direnen nesnelere dönüştürür. *Barbie Blues* ise, toplumsal cinsiyet politikası yaklaşımlarının yarattığı hayal kırıklığını, meşhur Barbie bebeği seramik ile yeniden üreterek dişi bedeninin araçsallaştırılmasının uzun ve düğümlü bir tarihi olduğunu anımsatır. Ütopik, anatomik olarak imkansız bedeniyle, Barbie bebek, 60'lardan itibaren belirdiği her yerde, çocukların deneyimlediği erişilmez güzelliğiyle hayal kırıklığını gösterir.

Günebakan, bir güvenlik kamerasının seramik reproduksiyonu olup, bir gözlem nesnesini bir arzu nesnesine dönüştürür. *Günebakan*, bir güvenlik kamerasının normalde bir sergi mekanında yerleştirileceği gibi göze batmayacak şekilde konumlandırılmıştır. Güvenlik kameralarını bizim için görünmez kılan, her yerde oluşlarıdır. çok küçük olmasalar ve iyi gizlenmeseler de, her yerde oluşları onları normal hale getirir ve varlıklarını unutmamızı sağlar. Oysa bu kameralar, çoğunlukla, varlıklarını, izleme ve kontrolün her yerde olduğunu hatırlatacak şekilde, kasıtlı olarak görünür halde bırakılırlar. Aslında, görünür olmalarının etkisi, kayıt cihazları olarak gösterdikleri işlevsellikten daha güçlüdür. Bingöl'ün işlevsiz, ama dekore edilmiş kamerası işte bu ikileme değinkenmektedir.

Burçak Bingöl's *Broken* attempts to take a step beyond failure: She takes back the products of the mistake, accident, if not disaster, and treats them as a product of success, twisting the results of a failure into fruitfully existing, resisting objects. *Barbie Blues* however illustrates the frustration of gender mainstreaming approaches by using a ceramic reproduction of the infamous Barbie doll: She reminds us that there is a long and knotted history of instrumentalization of the female body. With its utopic, anatomically impossible body, the Barbie doll is a symbol of the frustration with inaccessible beauty that children experience wherever the doll has appeared from the 60s onwards.

The ceramic reproduction of a security camera, *F(0)llower III*, transmutes an object of observation into one of desire. It is positioned just as unobtrusively as a security camera would normally be placed in an exhibition space. Most security cameras are only invisible because of their omnipresence, which normalizes them and makes them forgotten, although they are very large and not well hidden. On the contrary, their existence reminds the individuals of the omnipresence of monitoring and control, and therefore they quite intentionally are left visible. In fact, the impact of their visibility is stronger than their functionality as recording devices. Bingöl's reproduction of the functionless but decorated camera deals with this dilemma.

Kanatlar başlıklı kinetik heykel çalışması ile, **Teresa Henriques**, uçmak için tasarlanmış olan ancak bunu asla yapamayacak olan çelişkili bir figürü şiirsel bir dille yansıtır. Bir krank koluna iştirilmiş olan iki kolayca zedelenebilir kanat yalnızca bir dış uyarım ile çırpılabilmektedir; bu kırılğan kanatlar, imkansız bir kalkış için hissedilen yetersizlik duygusunun kederli hatırlatıcılarıdır adeta. Kanatlar, kısıtlayıcı ve önceden koşullanmış şartlar altında hayatta kalma üzerine bir hüsrana, mücadeleye ve çaresizliğe anıttır.

With her kinetic sculpture *Wings*, **Teresa Henriques** poetically creates a paradoxical figure that is designed to fly but will never be able to do so. The two vulnerable wings attached to a crank rod, can only be fluttered by an external stimulation, and are the reminders of its anguish for an impossible take off. It is a monument of frustration, struggle, and despair to survive inside of limiting, prearranged conditions.

Teresa Henriques

Kanatlar *Wings*

Kinetik heykel *Kinetic sculpture*

Karışık malzeme *Mixed media*

Krank kolu, metal, tüy *Crank rod, metal, feathers*

Değişebilir ölçülerde *Variable dimensions*

2011

Sanatçının ve New York Rooster Galerisi'nin izniyle

Courtesy of the artist and Rooster Gallery, NY

Olivier Hözl
Tesir Noktası Point of Impact
 Kesilmiş kağıt Paper cutout (200g)
 135x200cm
 2011
 Sanatçının izniyle Courtesy of the artist

Olivier Hözl'ün çalışmaları öncelikli olarak güç mekanizmalarının dinamiklerini araştırarak aile, okul ve askeriye gibi kurumların, güç yapılarını içselleştirme sürecine nasıl iştirak ettiklerine dair sorular yönelir. *Dönüm Noktası* başlıklı kitabı ve aynı adı taşıyan videosu, aile yapılarına, sembolik öğrenime, din ve güce dair özgün bir analiz sunar.

Tesir Noktası, ülkelerine veya görevlerine gönderme yapmaksızın, bir grup anonim askeri göstermektedir. Askeriye, hemen her ülkede yaygın bir şekilde tanınan ve saygı duyulan ana kurumlardan birisidir ve varlığı ısrarla bize savaş olasılığını hatırlatır. Askeri hizmetin, en azından toplumun erkek yarısı için zorunlu olduğu, dönüşüm halindeki ülkelerde, askeriye, hem içinde hizmet edenler, hem de dışındakiler için çok kuvvetli bir biçimde baskındır.

Olivier Hözl's work primarily explores the dynamics of power mechanisms and poses questions about how the institutions of family, school and the military participate in the process of internalizing power structures. His book and video with the common title *Turning Point* offer an analysis of family structures, symbolic learning, religion, and power. *The Point of Impact* shows a group of anonymous soldiers without giving a reference to their countries or missions. The military is one of the main institutions that are widely recognized and respected in almost every country. Its existence persistently reminds us of the possibility of war. For countries in transformation, where the military service is obligatory at least for the male half of the society, the army is overwhelmingly dominant both for those who serve in it as well as those outside of it.

Olivier Hözl
Dönüm Noktası Turning Point
 Kitap, 110 Sayfa Book, 110 pages
 Karışık malzeme Mixed media
 31,5 x 41,5 x 1,7 cm
 2014
 Sanatçının izniyle Courtesy of the artist

Olivier Hözl
Dönüm Noktası Turning Point
 Video, DVD 06'28"
 Edisyon Edition 8
 2014
 Sanatçının izniyle Courtesy of the artist

Berat IŐik, *Kelebek Etkisi* başlıklı videosu ile gayret gösterme ve sabretmedeki gerilimli ruh halini oldukça başarılı bir şekilde temsil etmektedir. Değişik anonim insanlara ait yüzler absürd bir şekilde nefeslerini tutarken ve dolayısıyla garip yaratıklara dönüşürken görülmektedir; bu durum da biraz Kafka'nın *Dönüşüm* adlı romanını hatırlatmaktadır. İnsanlar, artık nefeslerini tutamayacak hale gelene kadar sabırla beklemektedirler. Videoda, yüzlerin neredeyse - eğer en son mümkün olan anda nefeslerini tutmaktan vazgeçmeseler başlarına gelecek olan - ölümden hemen önce ortaya çıkan ifadesine ulaşan değişimlerine tanık oluruz.

Berat IŐik competently represents the phenomenon of frustration with his video *Butterfly Effect*. Many faces of anonymous people are seen who hold their breath in an absurd way, thus getting transformed into weird creatures - reminding somewhat of Kafka's *Metamorphosis*. They wait patiently until they cannot hold their breath anymore. In this video, we indeed witness a change of facial expressions that occurs shortly before death - which would set in if the actors would not stop holding their breath at the last possible moment.

Berat IŐik

Kelebek Etkisi *Butterfly Effect*

HD video 07'44"

Edisyon *Edition* 8

2012

Sanatçının ve Koç Vakfı'nın müsadesi ile

Courtesy of the Artist and Koç Foundation

Bu proje ilk kez Aralık 2012'de Vehbi Koç Vakfı desteğiyle ARTER için üretilmiştir

This project was produced in December 2012 for ARTER, with the support of Vehbi Koç Foundation

Gözde İlkin'in çalışmaları, birincil olarak toplum ve ailelerdeki güç mücadeleleri ile ilgilidir. *Rüya: Kaçabileceğim Bir Yer Yok* başlıklı işi, aile içi şiddet ile içinde bulunduğu durumdan kaçması mümkün olmayan kişinin bilinçaltında başlayan ve toplum tarafından şekillendirilen şiddet dürtüsüyle ilgilidir. İş aynı zamanda, ortak yaşam yeri olan 'ülke' hakkında kolektif olarak paylaşılan duyguları hatırlatır; her şey karmaşıktır, yaşam şartları sorunludur, insan yaşamı tehdit altındadır, demokrasi, eşitlik, insan hakları ve özgürlük kavramlarına meydan okunmaktadır ve vatandaşlar seyahat etme özgürlüğüne sahip değildir.

Gözde İlkin's work primarily deals with power struggles in society and families. Her work *Dream: There is no place to run away* deals with the notion of helplessness and violent impulse triggered subconsciously under violent conditions and shaped by the society, experienced by the individual, who is unable to run away. It reminds us of the collectively shared feelings about home (in the sense of a country), where things are complicated, the level of poverty is high, living conditions are problematic, human life is under threat, the notions of democracy, equality, human rights and freedom are challenged, and the citizens are not free to travel.

Gözde İlkin

Rüya: Kaçabileceğim bir yer yok

Dream: There is no place to run away

Yastık üzerine karışık teknik Mixed media on pillow

50x50x28 cm

Edisyon (silah) Edition (the gun) 3

2011

Sanatçının ve artSümer'in izniyle Courtesy of the artist and artSümer

Julia Oldham
Devre **Circuit**
HD Video 09'16"
Edisyon **Edition 5**
2011

Sanatçının ve Residency Unlimited izniyle [Courtesy of the artist Residency Unlimited, NY](#)

JULIA OLDHAM

Julia Oldham
Kanama **Bleeding**
HD Video 07'47"
Edisyon **Edition 5**
2011

Sanatçının ve Residency Unlimited izniyle
[Courtesy of the artist Residency Unlimited, NY](#)

Julia Oldham çoğunlukla fizik ve matematikten esinlenen hikayeler oluşturmaktadır. *Devre* başlıklı videosu, fizikle ilgili projelerinden biraz farklıdır: Kendisini tekrar tekrar ormandaki bir otomobilin bagajında kilitli bulan genç bir kadının içinde bulunduğu kısır döngüyü gösteren bir anlatı tavrı taşımaktadır. Karakter kapana kısılmıştır; içinde bulunduğu durumu sorgulamaksızın, bu durumun içinde hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

Kanama yaklaşık aynı zamanlarda üretilmiştir ve bu yüzden benzer bir kurguya ve çıkış noktasına sahiptir. Sürekli tüyler ürkütücü bir olaylar döngüsü meydana gelirken, ana karakter, kaçıp gitmek yerine, etrafındaki zaman tünelinin çarpık olduğunu kabul ederek, acı ve tehlikenin içinden sağ olarak çıkmak için kendi yolunu geliştirmenin çabasını gösterir.

Julia Oldham constructs stories predominantly inspired by physics and math. The film *Circuit* however is different from her physics-based work: It has more of a narrative attitude, showing a young woman who repeatedly finds herself getting locked into in the trunk of a car in the woods. The character is trapped; she does not question the situation she is in, but just struggles to survive within it.

Bleeding was produced at about the same time, and has a similar background: A cycle of creepy events occurs continuously, while the main character develops her own way of living through the pain and danger, without running away from it. Rather, she accepts that the timeline around her is skewed.

PINAR ÖĞRENCİ

Mimarlık kökenli **Pinar Öğrenci**, kentsel ve mimari mekanın dönüşümü ile yakından ilgilidir. Çift kanallı videodan oluşan *Yıkılmakta Olan Yeni Yapılar*, Hamburg (2011) ve İstanbul (2013)'da üretilmiştir. Hamburg videosunda ahşap perdenin üzerinde özenle açılmış bir delikten sürmekte olan inşaat izlenir. Sözkonusu alan, 1960'larda yapılan bir alışveriş merkezine ait olup, yerine IKEA inşa edilmektedir. 1990'larda terk edilerek metruk kalmış bu AVM, 2000'lerde sanatçılar tarafından işgal edilmiş ve sonrasında IKEA'ya yer açmak için yıkılmıştır. İkinci video da benzer bir manzara sunar, ancak bu kez sahnede 2013 İstanbul'u vardır. Sonrasında Gezi Parkı hareketini tetikleyecek olan 'Taksim Meydanı Yayalaştırma Projesi' alanının önünde benzer bir inşaat perdesi görünür. Bu defa ahşap paneller üzerinde -bu konudaki fikirleri asla dikkate alınmamış olan- kentliler tarafından, inşaatı gözlemleyebilmek için rastgele açılmış delikler görürüz. **Öğrenci**'nin galeri mekanının koridoru üzerine kurduğu yerleştirme, benzer bir seyretme durumunu tekrar ederken, bizi 'izleme' fikri üzerine düşünmeye davet eder.

Öğrenci ayrıca *Kutsallığın Evrimi* isimli bir yerleştirme sergilemektedir. Video ve fotoğraflardan oluşan bu seri, 1974'te inşa edilmiş Van Müzesi'ne odaklanır. Ermeni dağlık bölgelerine yayılmış Urartu Krallığı'nın başkenti olan eski Van şehrinde, bu hafıza arkeolojik olarak görselleşir. Kişisel tarih ile ortak paydaları olan şehrin sınırları, son yıllardaki vahşi ve yayılmacı inşaat anlayışı ile zorlanmaktadır. Müzenin yanında yer alan, -sanatçının da çocukken öğrenim gördüğü- ilkokul, 2010 yılında bir alışveriş merkezine yer açmak için yıkılmıştır. Müze, Van Kalesi'nin hemen önündeki, -inşaatın yasak olduğu sit alanı üzerinde- yeni yerine yakında taşınacaktır. *Kutsallığın Evrimi: Taş ve Demir* videosunda, inşaatın yükselen demir filizlerini montaj masasında silen sanatçı, sınırları zorlanan şehirle dayanışmayı önerir. **Öğrenci**'nin yerleştirmesi, farklı imgeleri yan yana koyarak bu tür bir kentsel gelişmenin absürdlüğünün altını çizmektedir: diğer dizimlerin yanı sıra; ucuz camdan bir yapıyı kalenin karşısına, bir AVM inşaatını, tarihi dikili taşların yanına sıralamak gibi...

Having studied architecture **Pinar Öğrenci** is deeply concerned with transformation of urban and architectural space. The video piece *Collapsing New Buildings* consists of double channel videos produced between 2011 (Hamburg) and 2013 (İstanbul). First one (Hamburg) shows a construction site hidden behind a wooden fence, with a number of carefully placed holes for the passers-by to be able to view the progress. It is the construction site of an IKEA outlet in Hamburg, built in the lieu of a 1960s shopping mall that had been abandoned in 1990s, occupied by artists, and then eventually demolished to make place for IKEA. The second video shows a similar view, but this time in Istanbul, 2013. It shows a similar fenced construction site within the 'Taksim Pedestrianization Project', which triggered the Gezi Park movement. This time we see randomly placed holes in the wooden wall, created by citizens in order to be able to observe the on-going project - their opinion about it had never been considered. The installation that Öğrenci constructs at the gallery corridor stages a similar setting for observation, inviting the viewer to question the notion of 'watching'.

Öğrenci also shows an installation entitled *The Evolution of the Sacred*, which consists photographs and a video. The series concentrates on the Museum of Van, which was built in 1974. An ancient city, apart from hosting many civilizations, Van was also the capital of the Urartu Kingdom in the Armenian Highlands, and therefore contains many archaeological remnants. The city, which constitutes a basis for the personal history of the artist, has been forced violently to expand by the city development projects.

A primary school next to the museum - where the artist had studied - was demolished in 2010 to make place for a shopping mall. The museum will be moved into their new premise that is newly built right in front of the historical castle within a supposedly protected area where construction is forbidden. At the video entitled *Evolution of the Sacred: Stone and Iron*, **Öğrenci** suggests a solidarity with the city, whose capacity is challenged, by symbolically erasing the iron bars raising from the construction site. The installation highlights the sad absurdity of this mode of urban development by juxtaposing cheap glass buildings with the castle and the steles of the ancient cemetery with a construction site, among others.

Pinar Öğrenci
Kutsallığın Evrimi: Taş ve Demir
Evolution of the Sacred: Stone and Iron
Video 02'37"
Edisyon Edition 5
Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

Pinar Öğrenci
Yıkılmakta Olan Yeni Yapılar: Collapsing New Buildings
Çift kanallı video yerleştirme *Double channel video installation*
Video 6'44"
Hamburg-İstanbul,
Edisyon *Edition* 5
2011-2013
Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

Pinar Öğrenci
Kutsallığın Evrimi: Taş ve Ayna
Evolution of the Sacred: Stone and Mirror
Fotoğraf *Photograph*
48x68 cm.
2014
Edisyon *Edition* 8+1AP
Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

Pinar Öğrenci
Kutsallığın Evrimi: Taş ve Beton
Evolution of the Sacred: Stone and Concrete
Fotoğraf *Photograph*
48x68 cm.
2014
Edisyon *Edition* 8+1AP
Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

Yasemin Özcan'in Öğrenilmiş Çaresizlik sergisi için ürettiği video ve fotoğraftan oluşan *Karada* enstalasyonu Türkiye'nin politik manzarasındaki çıksızlığa atıfta bulunur. Karaya oturan tekne, coğrafyanın çözüm beklerken nükseden meselelerinin sürreel bir temsili; süregiden koşulların analizini yapmak, onlarla yüzleşmek yerine, sorunun kaynağını sürekli dışarıda arama haline yönelik bir eleştiridir.

Özcan, deniz seviyesinden metrelerce yükseklikte, tesadüfen karşılaştığı bu tekneyi, kendisini taşıyan suyu, çevresindeki doğal yaşamı, içinde yaşayan farklı kimlikleri kurutmuş ve geride kalanları umutsuzluğa sürüklemiş bir ülke metaforu üzerinden inşa eder.

Karada, bize yalnız bir tekneyi gösterir; bilinmeyen ama şüphesiz yanlış bir yerde, irrasyonel koşullarına çözüm beklerken, hasar görmüş bayrağıyla dönüşmeye direnen bir tekne...

Produced for the exhibition, *Learned Helplessness*, **Yasemin Özcan**'s, video work, as well as a photograph with the same title, *Ashore* is an installation that remarks on an impasse in the political landscape of Turkey. The boat run aground is a surreal representation of the perpetual problems whose solution the geography awaits. It is a criticism of the position that, instead of analyzing the ongoing conditions and confronting them, constantly searches for the cause of the problem outside. **Özcan** constructs this boat, which she incidentally encountered meters above the sea level, as a metaphor for a country that has dried out the water that carried it, the life that surrounded it, and the different identities that inhabited it, dragging those who remain to a hopeless situation. *Ashore* shows a boat all alone, at an unknown, albeit an undoubtedly wrong place. With its damaged flag, the boat resists transformation while continues to wait for a solution to its irrational conditions.

Yasemin Özcan

Karada *Ashore*

Video 1'

Edisyon *Edition* 5+1AP

2014

Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

Yasemin Özcan

Karada *Ashore*

Fotoğraf *Photograph*

20X30cm

Edisyon *Edition* 5+1AP

2014

Sanatçının izniyle *Courtesy of the artist*

SEVİM SANCAKTAR

Sevim Sancaktar'ın *Cehennem 00:00* başlıklı yerleştirmesi, sürekli bir imge bombardımanı altında olan bireysel ve kent hafızasına gönderme yapan çok sayıda bilgi katmanından oluşmaktadır. Sanatçı, an içinde yaşananın hafıza üzerinde açığa çıkardığı durumlara ve normalleştirme süreçlerinin dinamiklerine odaklanmaktadır. Sancaktar, kitlesel hafızanın parçası olan ve çoğunlukla kutlamalara/patlamalara ait sayısız görüntü ve ses kaydı ile haber fotoğraflarını, bir ekran görüntüsünü tepkisiz bir dalgınlıkla izleyen bireyle ilintilendirmekte ve bu algının yaşam içinde oluşturulmuş cehennemine değinen bir ortam kurgulamaktadır. Sanatçı, Dante'nin İlahi Komedi'sından alıntıladığı *İnferno* başlığı üzerinden birbirleri ile çelişen görüntü ve bilgilerin, tarih boyunca, nasıl şaşırtıcı bir şekilde normalleştirildiği, içselleştirildiği ve kolektif hafızanın parçası haline getirildiğini irdelemektedir.

Sevim Sancaktar's installation *Inferno 00:00* consists of several layers of information that deal with individual and urban memories that are under constant bombardment with images. She focuses on the dynamics of normalization processes of as well as the connection between perception and memory. Sancaktar collects numerous sound and video recordings mainly from celebrations/explosions, as well as images from news, and connects them with a person who is following a screen saver animation without any reaction, creating a unique environment, dealing with the notion of memory and its constructed 'hell' within life. Borrowing the title *Inferno* from Dante's *Divine Comedy*, she studies how the astonishing effect of conflicting images and information gets normalized, internalized and becomes part of the collective memory, throughout history.

Sevim Sancaktar

Cehennem 00:00 Inferno 00:00

Yerleştirme **Installation**

Fotoğraf, Ses, Video **Photographs, Sound, Video**

Video montaj **Editing** Hakan Babacan

Değişken ölçülerde **Dimensions variable**

2014

Sanatçının ve CAM Galeri'nin izniyle **Courtesy of the artist and CAM Gallery**

İrem Tok

Nakavt Knockout

Polyester kollar ve boks eldivenleri Polyester arms and boxing gloves

80 x 100 x 20 cm

Tek Kopya Unique

2011

Sanatçının ve Pilot Galerî'nin izniyle

Courtesy of the artist and PİLOT Gallery, Istanbul

İrem Tok, sergiye iki obje ile iştirak etmektedir: *Moralsiz*, gerektiğinde güvenli iniş için kullanılan bir araç olma ile zevk ve unutulmaz deneyimler için yararlanılan bir obje olma arasında takılıp, ancak iki işlevini de yerine getiremeyen bir obje olarak asılı kalmış bir paraşütü bir metafor olarak alır. Ne eğlence sağlar, ne de güvenlik: bunun yerine sadece umutsuzluk, utanç ve başarısızlıktır baki olan. Objenin uçuş ve iniş arasında bir başarısızlık; bilinmez bir halde yapışıp kalma haline tanık oluruz.

Nakavt daha başlamadan sona eren bir başarısızlık hissini ima etmektedir: bir çift gerçek boyutlu, çelimsiz kol - velev ki mücadele ve direniş için iyi donanımlı - zaten yenilmiş olsa bile, kendisini bir kavgaya dahil olmuş bulur. *Nakavt*, paradoksal bir biçimde kaybetmek için kavga etme eylemine işaret ederek, kırılganlığı ve aynı zamanda mücadeleyi etkili bir biçimde temsil eder. Bu çalışmada, baki kalan koşul olan *nakavt* edilmek sonuç değil, daha çok başlangıç noktasıdır. Bir başarısızlığa geri dönüşü ve oradan yeniden başlamayı önerir çalışma.

There are two objects by **İrem Tok** in the exhibition: *Dispirited* is a parachute that is stuck between being a device for landing safely when necessary, and one for evoking pleasure and unforgettable experiences. It neither provides the fun, nor the safety, but only despair, embarrassment, and failure. A failure between flying and landing: getting stuck in an unknown state.

Knockout implies a condition of failure, which ends before having begun: a pair of life-sized, feeble-looking arms – albeit well equipped for struggle and resistance – find themselves involved in a fight, although already having been defeated. The work intensely represents vulnerability and struggle at the same time, by pointing at the paradoxical act of fighting to lose. In this work, the prevailing condition of being knocked out is not the end, but rather a starting point: It suggests going back to a failure, and starting from there again.

İrem Tok

Moralsiz Dispirited

Polyester paraşütçü, karışık malzeme paraşüt, strafor

Polyester parachute jumper, mixed media parachute, styrofoam

1.30 x 58 cm

Tek kopya Unique

2011

Sanatçının ve Pilot Galerî'nin izniyle

Courtesy of the artist and PİLOT Gallery, Istanbul

MAJA VUKOJE

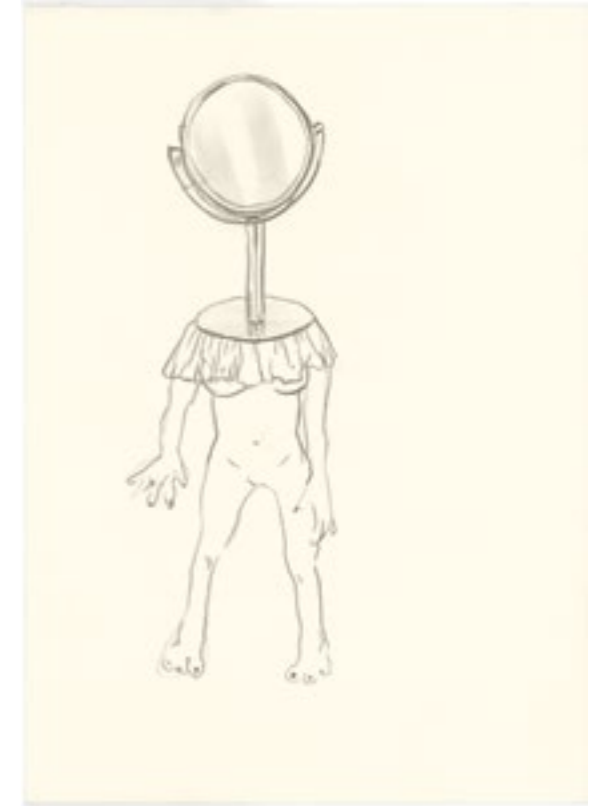
Maja Vukoje
İsimsiz Untitled
Kağıt üzerine kara kalem Pencil on paper
29.6 x 20.9 cm
2011
Sanatçının ve Galeri Martin Janda'nın izniyle
Courtesy of the artist and Galerie Martin Janda, Vienna

Maja Vukoje'nin desenleri kendi kişisel hatıralarına dayanmaktadır. Sanatçının daha çok tanındığı, detaylı işçilik ve gerçekçi bir yaklaşım içeren resim pratiklerinden oldukça farklı olarak, desenlerinde dikkate değer ölçüde sadelik ve soyutlama esas alınmıştır. Sanatçının incelikle kendi özel yaşamına dair izleri açığa çıkarıyor oluşu, çalışmalarında çocuksu ve karikatüresel bir ifade yaratır. 2010 ve 2011 yılları arasında üretilmiş olan üç desen ortak bir stili paylaşır, ve her birinde, nezaket, kibarlık, empati, hassaslık, yumuşaklık ve sevecenlik üzerine olan eğitimin, genç kadın bedeni üzerindeki etkileriyle karşılaşırız. Yalnızca şiddet ve işkence aracılığıyla değil, empati ve görünüşte pozitif olan benzer başka özellikler üzerine eğitim aracılığıyla da, bir bireyin kendisini içine hapsolmuş hissettiği görünmez sınırlar inşa edilebilir.

Maja Vukoje's drawings are based on her personal memories. Deviating from her usual practices of painting – which involve considerably detailed labour and a realistic approach – her drawings are based on simplicity and abstraction. This creates a childish and cartoon-like impression, introduces a distance from reality, while delicately touching upon the residues of her own intimate privacy. Produced between 2010 and 2011, the three drawings in the exhibition share a similar style, and in all of them we encounter the impact of an education to kindness, politeness, empathy, sensitivity, gentleness, and tenderness on the young female body. It is not only through violence and torture, but also through the education to empathy and other seemingly positive traits, that may build the invisible borders that an individual feels imprisoned by.

Maja Vukoje
İsimsiz Untitled
Kağıt üzerine kara kalem Pencil on paper
29.6 x 20.9 cm
2011
Sanatçının ve Galeri Martin Janda'nın izniyle
Courtesy of the artist and Galerie Martin Janda, Vienna

Maja Vukoje
İsimsiz Untitled
Kağıt üzerine kara kalem Pencil on paper
29.6 x 20.9 cm
2011
Sanatçının ve Galeri Martin Janda'nın izniyle
Courtesy of the artist and Galerie Martin Janda, Vienna

Pinar Yoldaş

Geleceği hatırlayanlar: Chronos **Remembering the Future: Chronos**
 Multimedya heykel **Multimedia Sculpture**
 Karışık malzeme **Mix media**
 150 cm x 70cm x 40cm
 2014

Pinar Yoldaş'ın karışık malzeme ile üretilmiş olan heykelleri, Durham Üniversitesi'nde sürdürmekte olduğu nöroloji üzerine olan sanatsal ve bilimsel doktora araştırmasının etkilerini ortaya koyar. "Öğrenilmiş çaresizlik" kavramı, psikoloji ve sosyal bilimlerin yanısıra nöroloji için de bir araştırma alanı oluşturur. Yoldaş, serginin konseptinden esinlenerek, sergi için yeni işler üretmiştir.

NeoLabium dişi cinselliğinin baskılanmasına bir tepki olarak anlaşılabilir. Yoldaş biyolojik hayal gücü ve insan sonrası dişi fanteziden yola çıkarak fantastik ve ütopyik bir erdişi organ yaratmaktadır. Aynı başlığa sahip bir desen ise metabolik ve fizyolojik işlevleri göstermektedir.

Sanatçının Geleceği Hatırlamak başlıklı serisinden iki parça da sergide yer almaktadır: Cassandra ve Kronos. Hatıra ve gelecek kavramlarından uzaklaşarak, direkt olarak "Öğrenilmiş Çaresizlik" fenomenine göndermede bulunurlar. Çalışmalara adını veren iki karakter mitolojiden alıntılanmıştır: Cassandra baskılanmış gerçeği temsil eder, *Kronos* ise, büyüdüklerinde yerine geçmek için kendisini öldürmesinler diye doğan çocuklarını yemesiyle meşhurdur. Nörobiyolojik açıdan, öğrenilmiş çaresizlik örtük ve motor hafıza ile ilgilidir. Çaresizliği öğrenmek için, bireyin duygusal sisteminin acı ile eğitilmesi, terbiye edilmesi gerekir; bu da öğrenmeyi ve hafıza oluşumunu tetiklemekte bilhassa etkilidir. Yoldaş'ın üzerinde çalıştığı ve yarattığı karakterler deneyimledikleri her duyguyu hatırlayabilme kapasitesine sahiptir. Yoldaş hafıza ve gelecek kurgusu arasındaki ilişkiye eğilmektedir. Kronos ve Kassandara bu muazzam duygusal hafızaya dayanarak geleceği görebilme yetisine erişir.

The multimedia sculptures of **Pinar Yoldaş** clearly show the impact of her art & science doctoral research in neuroscience that she has been pursuing for the past years at the University of Durham. The notion of "learned helplessness" is also of interest for neuroscience, as well as for psychology and social studies. Yoldaş produced a number of new works, inspired by the concept of the exhibition.

NeoLabium can be understood as a reaction to the suppression of female sexuality. Yoldaş creates a fantastic, utopic intersexual organ that originates from a combination of biological imagination and post-human feminist phantasy. A drawing with the same title illustrates the metabolic and physiological functions.

From her series *Remembering the Future*, two pieces are shown in the exhibition: Cassandra and Chronos. They depart from the notions of memory and future and directly reference the phenomenon of Learned Helplessness. The two eponymous characters are borrowed from mythology: Cassandra represents suppressed truth, whereas Chronos is known for eating his children in order to prevent them from murdering him. From a neurobiological aspect, learned helplessness is related to implicit and motor memories. To learn helplessness, one's emotional system has to be educated with pain, which is particularly effective at provoking learning and memory formation. The characters that Yoldaş studies and reproduces are able to remember every emotion they have experienced and to use that memory to anticipate the future. By analogy, societies that lack a collective memory cannot actively create their future.

Fatih Aydoğdu

Fatih Aydoğdu (1963, Türkiye) İstanbul ve Viyana Güzel Sanatlar Akademilerinde sanat eğitimi almıştır. Medya estetikleri, göç ve kimlik politikaları, dilbilim ve ses kavramları üzerine çalışan sanatçı, tasarımcı ve küratördür. Avrupa, Asya ve ABD’de çok sayıda sergi ve projeye sanatçı ve küratör olarak katılan Aydoğdu halen Viyana ve İstanbul’da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Fatih Aydoğdu

Fatih Aydoğdu was born in 1963 in Turkey. He studied at the Academy of Fine Arts in Istanbul and graduated from Academy of Fine Arts in Vienna. Aydoğdu is conceptual, visual & media artist, designer, sound artist and curator, focused on concepts of media aesthetics, migration & politics of Identity and linguistic issues. He took part at numerous exhibitions throughout Europe, Asia and USA. Aydoğdu lives and works in Vienna and Istanbul & he is a member of curatorial board of ‘amberPlatform’ Istanbul.

Burçak Bingöl

Burçak Bingöl (1976, Görele, Türkiye), İstanbul’da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Ankara’da devam ettiği ilk, orta ve lise eğitiminden sonra 2000 ve 2002’de Lisans ve Yüksek Lisansını; 2008 yılında Araştırma Görevlisi olarak sürdürdüğü Sanatta Yeterlik programını Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi’nde tamamladı. 1985-91 yılları arasında Ankara Devlet Konservatuvarı, Yarı Zamanlı Koro Bölümü’nden mezun olup, 2009 yılında New School, New York’ta Fotoğraf üzerine bir program tamamladı.

2006’da Hunter College, NY’da; 2010’da Cura, Bodrum’da; 2011 yılında Eczacıbaşı Sanat Atölyesi’nde misafir sanatçı olarak çalıştı. Ankara Goethe Enstitüsü’nün desteğiyle 2 serginin küratörlüğünü yaptı ve yine enstitü tarafından Avrupa’da inceleme gezilerine davet edildi. Arjantin, New York, ve Philadelphia’da çalışmalarıyla ilgili sunumlar ve çalıştaylar yapan Bingöl’ün küratörlüğünü üstlendiği üç serginin yanında, ikisi New York, diğerleri Ankara ve İstanbul’da olmak üzere dört kişisel sergi açmıştır.

Seramik ve desenlerinin yanında, hazır nesne ve karışık malzeme ile ürettiği çalışmalarıyla Bingöl, kırılğanlık, yabancılaşma konularını bugünün imge ve biçimleri üzerinden seri üretim/tekrar etme pratiği ile yeniden düşünerek üretmektedir.

Ulusal ve uluslararası pek çok etkinlikte çalışmaları sergilenen sanatçının Amerika, Ortadoğu ve Türkiye’deki kamu ve özel koleksiyonlarda çalışmaları bulunmaktadır. Sanatçı, Galeri Zilberman tarafından temsil edilmektedir.

Burçak Bingöl

Burçak Bingöl (1976-Görele, TR), lives and works in Istanbul. After completing the primary education in Ankara, she graduated from BA, MA, and PhD programs respectively in 2000, 2002, and 2008 from Faculty of Fine Arts, Hacettepe University, Ankara, Turkey. Additionally, she graduated from Department of Choir, Ankara State Conservatory where se studied between 1985-91; and a program on Photography in The New School, New York in 2009. Throughout the PhD program she worked as a research assistant in the Department of Ceramics.

She has been an Artist-in-Resident at Hunter College, NY in 2006; Cura, Bodrum,TR in 2010; and Eczacıbaşı Art Studio, Istanbul in 2011. She’s provided support to curate two exhibitions as well as a curatorial travel grant in Europe by Goethe Institute-Ankara. She has made several talks and workshops on her practice in Turkey, New York, Argentina and Philadelphia. Beside the 3 curated exhibition, she exhibited her artworks in 4 solo exhibition that took place in New York, Ankara and Istanbul. She works with various mediums such as ceramics, photography, and drawings. Fragility and alienation, as her major themes, she re-thinks these subjects through today’s image, culture and form by means of mass production and repetition. Being shown in many international exhibitions, her works is in public and private collections in America, Europe and the Middle East. She is represented by Galeri Zilberman, Istanbul.

Olivier Hölzl

Olivier Hölzl (1979, Innsbruck, Avusturya) her yerde ve sürekli olarak karşımıza çıkan imge ve metinleri çoğaltarak çalışmalarında bir araya getirir. Bunu yaparken, çoğunlukla, aile, ordu ve başka çeşitli büyüklüklerde insan gruplarının bir araya geldiği fotoğraflardan yararlanır, bu fotoğrafları kağıdı keserek resmeder.

LIVIL sanatçı adıyla anılan Hölzl’ün çalışmaları, tüm sosyal grupların doğasında var olan ambivalansı gün ışığına çıkartır: Bir taraftan bir topluluğun parçası olma arzusu, diğer taraftan, bir topluluğun parçası hale gelmenin uzun vadede kişisel davranışlarımızı programlayacağını bilmek. Topluluklar kimlikleri şekillendirir; bu yüzden, bunu gerçekleştiren mekanizmaların bilinçli bir şekilde farkına varmamız gereklidir.

Olivier Hölzl

Olivier Hölzl’s s work is characterized by the combination of image and text, the immanent, associative richness of which the artist exploits to the fullest.

Starting point of LIVIL’s work are often a group photos depicting individuals in a family, in a company or other such social setting. LIVIL’s work brings to light the ambivalence inherent in all social groups: On the one hand, the yearning to be part of a community; on the other hand, knowing that being part of a community programs our personal behavior in the long run. Communities forge identities; therefore we must be made consciously aware of the mechanisms by which this happens.

Teresa Henriques

Teresa Henriques (1978, Lizbon, Portekiz) Master derecesini School of Visual Arts of New York’tan 2010 yılında aldı. 2006-2007 yılları arasında Location One AIR programına katıldı. Calouste Gulbenkian ile Luso-American Vakıflarından iki kez (2008-2010 ve 2006- 2007 dönemlerinde) burs kazandı.

Henriques’in son dönem solo sergileri, “Prospective” (2014) ve “Problem” (2011), Rooster Gallery, New York’ta , “Use the Resources”, Pedro Oliveira Gallery, Porto’da (2010) ve “Aleatograph”, Sala do Veado, Museum of Natural History, Lizbon’da (2008) gerçekleşti. Çalışmaları ayrıca, küratörlüğü Dan Cameron tarafından yapılan “Plus One” sergisi ile Perry Rubenstein Galerî’de, Augusto Arbizo’nun “Thanks... but it’s actually on purpose.” (Teşekkürler... ama aslında kasten yaptım) sergisi ile New York SVA Galerî’de, Miguel Amado tarafından yapılan “13:7” sergisi ile Coimbra’da Galeria Sete’de, Lizbon’da Gulbenkian Vakfı Modern Sanat Merkezi’nde, Oporto’da Galeria Pedro Oliveira’da sergilendi. Sanatçı, Rooster Gallery New York tarafından temsil edilmektedir.

Teresa Henriques

Teresa Henriques (born 1978, Lisbon, Portugal) is a Rooster Gallery represented artist. She holds a MFA in Fine Arts by the School of Visual Arts of New York (2010). She did the Location One residency in New York (2006/07). She was awarded two times grants from Calouste Gulbenkian Foundation and Luso-American Foundation (2008-10) (2006-07). Henriques last solo exhibits were “Prospective” and “Problem,” Rooster Gallery, NY (2014, 2011), “Use the Resources”, Pedro Oliveira Gallery, Porto (2010) and “Aleatograph” Sala do Veado, Museum of Natural History, Lisbon (2008). She has shown at Perry Rubenstein Gallery (“Plus One,” curated by Dan Cameron), and SVA Gallery (“Thanks... but it’s actually on purpose,” curated by Augusto Arbizo) in New York, Modern Art Center of the Gulbenkian Foundation in Lisbon, Galeria Pedro Oliveira in Oporto and Galeria Sete (“13:7,” curated by Miguel Amado) in Coimbra.

Berat Işık

Berat Işık (1976, Diyarbakır, Türkiye) 2002 yılında Dicle Üniversitesi’nde resim eğitimini tamamlamıştır. Üniversite yıllarında başladığı aktif sanat hayatını ulusal ve uluslararası katıldığı bir çok sergiyle devam ettirmektedir. Halen Diyarbakır’da yaşamını ve çalışmalarını sürdürmektedir. Kara mizahın zemin teşkil ettiği videolarında, Berat Işık, popüler kültürün kolektif hafıza üzerindeki etkisini sorgulamaktadır. Çağdaş topluma eleştirel bir gözle bakmakta ve azınlıkların Türkiye’de (kendisinin de) içinde bulunduğu hassas pozisyonun altını çizmektedir. Sanki aşırı mükemmel / kusursuz bir estetik dayatan sanayinin egemenliğini geri çevirir gibi, Işık videolarındaki bazı teknik “kusurları” düzeltmez. Kasetlerde bilinçli olarak bırakılmış olan bu öğeler, sanatçının kültürün mikro yönetimi hakkında ortaya koyduğu direnişin yanısıra, bu çalışmaların hazırlanmasındaki ivediliğin ve ihtiyacın da altını çizmektedir.

Berat Işık

Berat Işık, an artist of Kurdish origin, was born in 1976 in Diyarbakır, in the southeastern region of Turkey, where a large Kurdish community is based. After studying painting at the University of Dicle, and sitting the national exam, he started work as a drawing teacher in the secondary schools of his region, alongside his artistic activity. He now lives and works in his hometown. Berat Işık’s videos are often underpinned with black humour, questioning the influence of popular culture on the collective memory. He views contemporary society with a critical eye and highlights the sensitive position in which the Kurdish minority in Turkey finds itself. As though refusing the hegemony of the industry that imposes an aesthetic that is too picture-perfect, Işık does not correct certain technical “flaws” in his videos. These elements intentionally left on the tapes highlight the resistance that the artist manifests against the micro managing of culture, as well as the urgency and necessity with which these works are produced.

Gözde İlkin

Gözde İlkin (1981, Kütahya, Türkiye) çizim, dikiş, boya ve farklı tekniklerle mekana özel düzenlemeler gerçekleştirmekte olup, gündelik materyaller, eve ait kumaşlar, kişisel koleksiyonuna ait obje ve fotoğraflardan kurguladığı düzenlemeler ve kumaş üzerine dikişle oluşturduğu çalışmalarını ile aile, kimlik konuları ile politik ve sosyal ilişkilerdeki aksaklıklara işaret eder.

İlkin, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi resim bölümünden mezun olduktan sonra Marmara Üniversitesi'nde lisansüstü eğitimini tamamladı. Hollanda ve Almanya'da sanatçı değişim programlarında yer aldı. Stockholm, Rotterdam, Münih, Berlin, New York, Paris ve Belgrad'da sergilere katıldı, Türkiye'de ise İstanbul Modern, Siemens Sanat, Hafriyat, Karşı Sanat, Tütün Deposu gibi kurumlarda çalışmalarını sergiledi. 2006-2013 yılları arasında "Atıl Kunst" sanatçı kolektifi içinde yer aldı. Gözde İlkin halen İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır. Sanatçı artSümer tarafından temsil edilmektedir.

Gözde İlkin

Gözde İlkin is an artist who uses stitching, drawing and painting in her works as techniques to form her installations. Her works derive from different daily materials that reflect and are identical to problems to the social and political atmosphere. She works with accumulated things, images, stories, photographs, objects and fabrics that help describe particular situations that she is interested in.

Gözde İlkin was born in Kütahya, Turkey in 1981. She studied painting at the Fine Arts Faculty of Mimar Sinan University and got her master's degree at Marmara University in Istanbul. She has taken part in international artist exchange programs in the Netherlands and Germany and in exhibitions in several centres, including Stockholm, Rotterdam, New York, Berlin, Paris, Munich and Belgrade. In Turkey, her works have been displayed in many venues, such as Istanbul Modern Museum, Siemens Sanat, Hafriyat, Karşı Sanat, and Tobacco Warehouse. She was a member of the artist initiative "Atıl Kunst" between 2006-2013. Gözde İlkin lives and works in Istanbul. She is represented by artSümer, Istanbul.

Julia Oldham

Julia Oldham (1979, ABD) fizik ve matematiğin karmaşıklıklarından, böceklerin çiftleşme danslarından ve ormanda vahşi hayvanlarla tesadüfi karşılaşmalarından hikayeler üreten bir sanatçıdır. Kendisine sevgili, gezgin ve bilim insanı rolünü biçerek, videoları, desenleri ve şarkıları ile kendine özgü bir mitoloji yaratır. Oldham, bir fizikçi, doyumsuz bir bahçıvan ve bir köpek sürüsü tarafından kırsal Maryland'de yetiştirildi ve çocukluğu ormanda geçen maceralarla, arı sokmalarıyla, desenlerle ve bilim deneyleriyle dolu geçti. Oldham, St. Mary's College of Maryland'de sanat tarihi üzerine çalıştı; daha sonra Chicago Üniversitesi'nden MFA derecesini aldı. Zamanını halen New York ve Oregon'da geçirmektedir.

Oldham'ın çalışmaları; Art in General, New York'ta; MoMA PS1, Long Island City, New York'ta; PPOW, New York'ta; The Drawing Center, New York'ta; The Bronx Museum of Arts, Bronx, New York'ta; The Museum of Contemporary Art, Chicago, Illinois'de; Espaço3, Lizbon, Portekiz'de; the Peabody Essex Museum, Salem, Massachusetts'te; The Dia Foundation at the Hispanic Society, New York'ta; The Smithsonian Hirshhorn Museum, Washington'da ve Nunnery Gallery, Londra'da sahnelenmiştir / sergilenmiştir. Çalışmaları Artadia, the Fund for Art and Dialogue, New York; Artist in the Marketplace at the Bronx Museum of Art, Bronx, New York; Art in General, New York; the Lower Manhattan Cultural Council, New York; Outpost Artist Resources, Ridgewood, New York; Bernheim Arboretum and Research Forest, Clermont, Kentucky; the Oregon Arts Comission, Portland, Oregon ve the City of Chicago Department of Cultural Affairs, Chicago, Illinois gibi önde gelen müze, galeri ve kurumlar tarafından desteklenmiştir.

Julia Oldham

Julia Oldham weaves stories out of the complexities of physics and math, the mating dances of insects, and chance encounters with wild animals in the forest. Casting herself in the role of lover, wanderer and scientist, she creates a mythology with her videos, drawings and songs. Oldham was raised by a physicist, an avid gardener and a pack of dogs in rural Maryland, and her childhood was filled with adventures in the woods, bee stings, drawings, and science experiments. Oldham studied art history at St. Mary's College of Maryland and then received her MFA from the University of Chicago. She spends her time in New York and Oregon.

Oldham's work has been screened/exhibited at Art in General in New York, NY; MoMA PS1 in Long Island City, NY; PPOW in New York, NY; The Drawing Center in New York, NY; The Bronx Museum of Art in the Bronx, NY; The Museum of Contemporary Art in Chicago, IL; Espaço3 in Lisbon, Portugal; the Peabody Essex Museum in Salem, MA; the Dia Foundation at the Hispanic Society in New York, NY; the Smithsonian Hirshhorn Museum in Washington, DC; and Nunnery Gallery in London, UK. Her work has been supported by Artadia, the Fund for Art and Dialogue, New York, NY; Artist in the Marketplace at the Bronx Museum of Art, Bronx, NY; Art in General, New York, NY; the Lower Manhattan Cultural Council in New York, NY; Outpost Artist Resources in Ridgewood, NY; Bernheim Arboretum and Research Forest, Clermont, KY; the Oregon Arts Comission in Portland, OR; and the City of Chicago Department of Cultural Affairs, Chicago, IL.

Pınar Öğrenci

İstanbul'da yaşayan Pınar Öğrenci (1973, Van, Türkiye), Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nde lisans, aynı üniversitenin Rölöve Restitüsyon Bölümü'nde yüksek lisans eğitimi aldı. 2010 yılında mimarlık ofisi olan MARS'ı, 'Mimarlık Araştırmaları Sergileri' düzenlemek üzere bağımsız bir sanat mekanına dönüştüren Öğrenci, Frise-Hamburg, Willa Waldberta-Münih ve Altonale Fest-Hamburg misafir sanatçı programlarına konuk oldu. Mimarlık ve sanat eleştirileri üreten sanatçının yorumları, Arredemento Mimarlık, İstanbul, XXI, Ahşap, Natura, Agos ve Arkitera gibi yayın organlarında; araştırmaları ise 'Son Dönem Osmanlı Mimarlığı' ve 'Anatolia Moderna' adlı kitaplarda yayınlanmıştır. Çalışmalarının bir bölümü Santral İstanbul'da düzenlenen '1910-2010 İstanbul' sergisinde gösterilmiş, Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü ve Stüdyo X İstanbul'daki seminerlerde paylaşılmıştır. Kristal Şehir, Ütopya Koleksiyonu ve Temel-siz sergilerinin küratörlüğünü yapan Öğrenci, 2013 yılında Rio de Janeiro'da düzenlenen CIMAM konferansına davet edilmiştir. Öğrenci, Altonale-Fest misafir sanatçı programı kapsamında ilk kişisel sergisini gerçekleştirmiş, Die Neu Eröffnung (Halle10,Münih), Floating Volumes (Frise-Hamburg/5533-İstanbul), Gerçeklik Terörü (Depo, İstanbul) ve Yumuşak Şehir (Alan İstanbul) gibi sergilere katılmıştır. Sanat üretimi, yazı, araştırma ve küratöryel çalışmaların birbirine eklenmiş ifade biçimleri olduğunu düşünen Öğrenci, halen kurucusu olduğu sanat insiyatifi MARS'ın direktörü olarak çalışmaktadır.

Pınar Öğrenci

Pına Öğrenci (1973, Van, Turkey) residing in İstanbul has a degree on architecture from Yıldız Technical University and master degree on restoration from the same university. She has transformed her architecture offic MARS into an independent art space for exhibitions on architectural research and has been invited as guest artist to Frise-Hamburg, Willa Waldberta-Münih ve Altonale Fest-Hamburg programs. The artist's critiques on art and architecture have been released in publications such as Arredemento Mimarlık, İstanbul, XXI, Ahşap, Natura, Agos, Arkitera and her research has been included in books titled 'Ottoman Architecture, Late Period' and 'Anatolia Moderna'. Her work has been on show in Santral İstanbul as a part of '1910-2010 İstanbul' exhibition and referred to in seminars held in French Institute for Research on Anatolia and Studio X Istanbul. Pınar Öğrenci, who has curated Crystal City, Utopia Collection and Unfounded exhibitions in Istanbul, has been invited to CIMAM conference held in Rio de Janeiro in 2013. Öğrenci has realized her first solo exhibition within Altonale-Fest guest artist program and has taken part in expositions such as Die Neu Eröffnung (Halle10,Münih), Floating Volumes (Frise-Hamburg/5533-İstanbul), Reality Terror (Depo, İstanbul) and Soft City (Alan İstanbul). Öğrenci believes that art production, writing, research and curatorial works are all interlaced forms of expression and she is currently working as the director of independent art initiative MARS which she has founded.

Yasemin Özcan

Yasemin Özcan (d.1974, İstanbul) İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor. Son dönem katıldığı sergiler arasında; Seni Endişelendiren Ne?, RODEO, İstanbul (2014), Giving Form to the Impatience of Liberty, WKV Stuttgart (2013), Unrest of Form/Imagining the Political Subject, Secession Viyana (2013), Project Biennial D-0 ARK Underground, Saraybosna (2013), Sail Away, We Must! CDA Projects, İstanbul (2013), Turkish Art New and Superb, Tanas, Berlin (2012), Kayısı Kent A4 Depo, İstanbul (2011), İkinci sergi, Arter, İstanbul (2010), Tabiatım Bu! Kasa Galeri, İstanbul (2010), I am not there, Apex CCS Bard, New York (2010), üçyüzbir, Apartman Projesi, İstanbul (2009), save as Triennale Bovisa (2008), transfer Ludwig Forum Müzesi, Aachen (2007) ve transfer Bochum Müzesi (2007) sayılabilir. Cite des Arts (2012), Can Xalant Center for Contemporary Art (2009) ve transfer (2006) misafir sanatçı programları'na katılan Özcan, 59. Cannes Film Festivali'nde kısa film kategorisi adayı Poyraz filminin çevre düzenlemesini Budak Akalın ile birlikte gerçekleştirdi.

Yasemin Özcan

Yasemin Özcan (b.1974, İstanbul) lives and works in İstanbul. Recent group exhibitions include What is it that you're worried about? RODEO, İstanbul (2014), Giving Form to the Impatience of Liberty, WKV-Stuttgart (2013), Unrest of Form/Imagining the Political Subject Secession, Vienna (2013), D-0 ARK Underground Biennale, Bosnia and Herzegovina (2013), Sail Away, We Must! CDA Projects, İstanbul (2013), Turkish Art New and Superb, Tanas, Berlin (2013), Kayısı Kent A4, Depo, İstanbul (2011), İkinci sergi, Arter, İstanbul (2010), Tabiatım Bu! Kasa Galeri, İstanbul (2010), I am not there, Apex CCS Bard, NY (2010), üçyüzbir, Apartman Projesi, İstanbul (2009), save as Triennale Bovisa (2009), transfer Ludwig Forum Museum, Aachen (2007) and transfer Bochum Museum (2007). She was an artist in residence at Cite des Arts (2012), Can Xalant Center for Contemporary Art (2009) and transfer (2006). Along with Budak Akalın she was the set designer in Poyraz, a nominee at the short film category at the 59th Cannes Film Festival.

İrem Tok

İrem Tok (1982, İstanbul, Türkiye) 2007’de Marmara Üniversitesi Resim Bölümü’nden mezun oldu. O tarihten itibaren bir dizi misafir sanatçı programına katıldı: Cité des Arts, Paris (2013), Villa Waldberta, Münih (2012), art.homes, Münih (2011), Incheon Foundation for Art & Culture / School Gate Project, Güney Kore (2010), Litmus Community Space misafir sanatçı programı, Güney Kore (2009), Borusan Sanat Merkezi, İstanbul (2008). Tok’un ilk solo sergisi “Gözden Kayıp” 2011’de İstanbul’da Outlet Galerî’de gerçekleşti. Grup sergileri arasında “Signs Taken in Wonder”, MAK Museum, Viyana (2013), “Blur”, Weltraum, Münih (2012), “Doğa Cennetse, Kent Cehennemdir”, CERMODERN, Ankara (2011), “Ruh Halleri”, ENSBA, Paris (2010), “Mind Models: the First Show”, Borusan Müzik Evi, İstanbul (2010), “Gerçekçi ol, İmkansız talep et!”, Karşı Sanat, İstanbul (2007) sayılabilir. İrem Tok halen İstanbul’da yaşamakta ve çalışmaktadır. Pilot galeri tarafından temsil edilmektedir.

İrem Tok

Born in Istanbul in 1982, İrem Tok graduated from Marmara University Fine Arts Faculty, Painting Department in 2007. She participated in a number of artist residency programs: Cité des Arts, Paris (2013), Villa Waldberta, Munich (2012), art.homes, Munich (2011), School Gate Project of Incheon Foundation for Art & Culture, South Korea (2010), Litmus Community Space Artist-in-residence program, South Korea (2009), Borusan Art Center, İstanbul (2008). Her first solo exhibition “Fade Away” was held at Outlet Gallery, İstanbul in 2011. Selected group exhibitions include “Signs Taken in Wonder”, MAK Museum, Vienna (2013), “Blur”, Weltraum, Munich (2012), “If the Nature is Heaven, the City is Hell”, CERMODERN, Ankara (2011), “Etats d’Ames” ENSBA, Paris (2010), “Mind Models: the First Show”, Borusan Music and Art Center, İstanbul (2010), “Be Realist, Demand the Impossible”, Karşı Sanat, İstanbul (2007). İrem Tok lives and works in İstanbul. She is represented by Pilot Gallery.

Pınar Yoldaş

Pınar Yoldaş disiplinlerarası çalışan bir sanatçı ve araştırmacı olup, tasarım, sanat ve bilim alanlarında faaliyet göstermektedir. 2013 senesinde Transmediale Villem Flusser Artistic Research Residency ödülünü kazanan sanatçı, yine aynı sene Amerikan bilim enstitüsü National Evolutionary Synthesis Center tarafından evrim bilimi ve sanatı bir araya getiren eserleri için ödüllendirilmiştir. VCCA, MacDowell Colony, UCross gibi Amerika’nın prestijli sanatçı kolonilerine kabul edilen Yoldaş, Avrupa’da ve Amerika’da pek çok sergiye katılmış ve işleri hakkında konuşmalar vermiştir. Türkiye’de İzmir Fen Lisesi, ODTÜ Mimarlık, Bilgi Üniversitesi ve İTÜ’den diploma sahibi sanatçı Amerika’da University of California Los Angeles’ta burslu olarak yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Yoldaş halen Duke Üniversite’sinde sanat ve nörobilim alanında doktora çalışmalarını sürdürmektedir.

Yoldaş ilk kişisel sergisini beş yaşında açmıştır, ve TÜBİTAK Kimya Olimpiyatlarında bronz madalya sahibidir.

Pınar Yoldaş

Pınar Yoldaş is an award-winning cross-disciplinary artist/theorist, an independent researcher and a neuroenthusiast. Based on her varied background in architecture, interface design, computing and neuroscience she seeks to enhance the transformative power of art through the creation of hybrid art forms, and concurrent use of various media.

Pınar has been awarded fellowships in art and science venues including the MacDowell Colony, UCross Foundation, VCCA and National Evolutionary Synthesis Centre. She is the recipient of the Transmediale Villem Flusser Art/Theory Award for her project “an Ecosystem of Excess”.

Pınar has a Master of Fine Arts degree from University of California Los Angeles. Currently she is a PhD student in Visual and Media Studies program at Duke University, where she’s pursuing a certificate in the Center for Cognitive Neuroscience. Her academic research interests include bio-art, art-neuroscience interactions and subversive gaming interfaces.

Prior to her education in the United States, she has received a Bachelors of Architecture from Middle East Technical University, a Master of Arts from İstanbul Bilgi University and a Master of Science from İstanbul Technical University. She holds a bronze medal in organic chemistry in the National Science Olympics and had her first solo painting exhibition when she was five.

Sevim Sancaktar

Sevim Sancaktar (1984, İstanbul, Türkiye) İstanbul’da C.A.M Galeri tarafından temsil edilmekte olup, REC Collective sanatçı kolektifinin kurucularındandır.

Çalışmalarının sergilendiği mekanlar arasında, Plat(t)form2014, Winterthur Fotoğraf Müzesi, İsviçre; İstanbul Modern Sanatlar Müzesi; Bahreyn Ulusal Müzesi, Bahreyn Krallığı; C.A.M Galeri, İstanbul; İmkânsız Mekan, REC Collective/ HAN38, İstanbul; PhotoMed 2011 Festival, Fransa; GD4 Art, Pinacoteca Nazionale, Bologna, İtalya; Eugenio de Almeida Forum, Portekiz; BM SUMA Çağdaş Sanat Merkezi, Yersiz APART, Ullis Fotofest, İstanbul ve 5533, İstanbul bulunmaktadır.

Sancaktar’ın çalışmaları “New City Reader” İstanbul Tasarım Bienali, “Elzem Kitaplar”, Artist Book Catalogue of Centre Pompidou, Fransa, “Türkiye’de Çağdaş Sanat”, Akbank Yayınları, İce Dergisi, İstanbul “İz dergisi”, İstanbul, “Middle East Photo”, “Image Magazine” Fransa, Salkovic/Kitap /Rec Collective gibi yayınları da içeren çeşitli dergi ve kitaplarda yer aldı.

Sevim Sancaktar

Born in 1984 in Istanbul. She is represented by C.A.M Gallery Istanbul and she is one of the co-founder of Rec Collective. Her works exhibited and presented at Plat(t)form2014, Winterthur Fotomuseum/Switzerland, İstanbul Museum of Modern Art, Bahrain National Museum, PhotoMed 2011 Festival/France, C.A.M. Gallery/İstanbul, “The impossible space” REC Collective/ HAN38/İstanbul, Eugenio de Almeida Forum/Portugal, Pinacoteca Nazionale/Italy, BM Suma Contemporary Art Centre/ İstanbul, Yersiz APART and 5533.

And her works have appeared in such publications as , “New city Reader”(İstanbul Design Bienal), “Indispensible Books” Artist Book Catalogue of Central Pompidou, France “Contemporary Art in Turkey”/Akbank, Turkey, “Ice Magazine”, Turkey, “Middle East Photo, “Image Magazine” France, Salkovic/Artist Book /Rec Collective.

Maja Vukoje

Maja Vukoje (1969, Düsseldorf, Almanya) çocukluğunu ve gençliğini Belgrad’da geçirdikten sonra akademik çalışmalarını Viyana’daki Uygulamalı Sanatlar Üniversitesi’nde tamamladı. Çalışmaları, diğer pek çok yerin yanısıra, Salzburger Kunstverein, Salzburg, Avusturya’da (2011), Wiener Secession, Viyana, Avusturya’da (2006), Galerie im Taxispalais, Innsbruck, Avusturya’da (2012), 21er Haus, Belvedere, Viyana, Avusturya’da (2012, 2013), Kunstmuseum Thurgau, Kartause Ittingen, Warth, İsviçre’de (2007), 10. Kahire Bienali, Kahire, Mısır’da (2006), Prague Biennale 2, Prag, Çek Cumhuriyeti’nde (2005), Fondazione Michetti, Francavilla al Mare, İtalya’da (2000), Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien, 20er Haus, Viyana, Avusturya’da (1996) ve Steierischer Herbst, Graz, Avusturya’da (1994) sergilenmiştir.

Büyük boyutlu resimlerinde, Maja Vukoje, sömürgecilik sonrası dönem, cinsiyet ve popüler kültür gibi hercai konuları irdelemektedir. Çalışmaları; en üst seviyede işleyerek, resmetmenin tüm olasılıklarından faydalanabilen bir sanatsal dil ile karakterize edilmiştir. Taraklar, macun ispatulaları, şablonlar, akan boya, püskürtülen öğeler ve gerçek nesnelere kullanarak elde ettiği resimsel ifade biçimlerinin zenginliği, karşılığını ortaya çıkan görüntülerdeki bir şekilde deşifre edilemeyen bağlamsal anlamda bulmaktadır.

Maja Vukoje Viyana’da yaşamakta ve çalışmaktadır ve gene Viyana’daki Galerie Martin Janda tarafından temsil edilmektedir.

Maja Vukoje

Maja Vukoje was born in 1969 in Düsseldorf, Germany. She was raised in Belgrade and studied at the University of Applied Arts in Vienna. Vukoje’s works have been exhibited inter alia at Salzburger Kunstverein, Salzburg (2011), Wiener Secession, Vienna (2006), Galerie im Taxispalais, Innsbruck (2012), 21er Haus, Belvedere, Vienna (2012, 2013), Kunstmuseum Thurgau, Kartause Ittingen, Warth (2007), 10th Cairo Biennial, Cairo (2006), Prague Biennale 2, Prague (2005), Fondazione Michetti, Francavilla al Mare (2000), Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien, 20er Haus, Vienna (1996) Steierischer Herbst, Graz (1994)

In her large format paintings Maja Vukoje addresses discursive issues such as postcolonialism, gender, and popular culture. Her work is characterized by an artistic language operating on the highest level that exploits all the possibilities of painting. The wealth of pictorial forms of expression created by the use of combs, putty knives, stencils, flowing paint, sprayed elements, and applications of real objects finds its counterpart in the somewhat undecipherable contextual meaning of the images.

Maja Vukoje lives and works in Vienna and represented by Galerie Martin Janda, Vienna.

Tobias Nöbauer

Tobias Nöbauer (d. 1980) Viyana, Avusturya'da yerleşik bir bilim insanı, kültür işçisi ve aktivisttir. Viyana Üniversitesi'nden ve Viyana Teknik Üniversitesi'nden Fizik ve Sosyoloji alanlarında mezun olmuştur ve deneysel kuantum bilgi fiziği üzerine Viyana Teknik Üniversitesi / Viyana Kuantum Bilimi ve Teknolojisi Merkezi'nden (Karmaşık Kuantum Sistemleri Programı) aldığı bir PhD derecesine sahiptir. Halen, Moleküler Patoloji Araştırma Enstitüsü'nde (IMP, Viyana) bir doktora sonrası araştırmacı olup, "Kuantum fenomenleri ve nano ölçekte biyolojik sistemler" başlıklı araştırma platformunun bir üyesidir.

Cenevre, İsviçre'deki Avrupa ivmelendirici laboratuvarı CERN'de çalışmış olup ve hibrid kuantum sistemleri ve kuantum-etkinleştirilmiş algılama üzerine yayınları bulunmaktadır. Sayısız müzik ve çok-disiplinli sanat olayının ve festivalin eş-organizasyonunu gerçekleştirmiştir. Güncel projeleri, dijital kültür ve politika üzerine bir çevrimiçi arşivin (transformingfreedom.org) yanısıra tiyatro, performans ve yeni medya (Garage X, Viyana; Tanzquartier, Viyana) alanlarında sanat-bilim etkileşimlerini içermektedir. Doğal bilimlerdeki biliminsanları için bilim çalışmaları üzerine çalıştaylar düzenlemiştir. Teknoloji politikalarını önemser; kuantum mekaniğinin estetiği ve felsefesi hakkında diyalog kurar ve bilim ve toplumun eş-doğumunu merak eder.

Tobias Nöbauer

Tobias Nöbauer (b. 1980) is a scientist, cultural worker and activist based in Vienna, Austria. He graduated from the University of Vienna and TU Vienna in Physics and Sociology and holds a PhD in experimental quantum information physics from TU Vienna/ Vienna Center for Quantum Science and Technology (Complex Quantum Systems Program). He currently is a postdoctoral researcher in neuroscience at the Research Institute of Molecular Pathology (IMP), Vienna and a member of the research platform "Quantum phenomena and nanoscale biological systems".

He has worked at the European accelerator lab CERN in Geneva, Switzerland, and published on hybrid quantum systems and quantum-enabled sensing. He has co-organized numerous music and multidisciplinary art events and festivals. His recent projects include an online archive on digital culture and politics (transformingfreedom.org) as well as several art-science interactions in the fields of theater, performance and new media (Garage X, Vienna; Tanzquartier, Vienna). He has taught workshops on science studies for natural scientists. He cares about the politics of technology, communicates about the aesthetics and philosophy of quantum mechanics, and wonders about the co-emergence of science and society.

Işın Önel

Işın Önel (d. 1977, Türkiye) Viyana, Avusturya'da yerleşik bir küratördür. Viyana'daki Uygulamalı Sanatlar Üniversitesi, Kültürel Çalışmalar Bölümü'nde Doktora çalışmalarını sürdürmektedir. Küratörlük üzerine Master of Advanced Studies (MAS) derecesini Zürih, İsviçre'deki Zürih Sanat Üniversitesi'nden (ZHdK) almıştır (2009-2011). 2009-2010'da Grenoble, Fransa'daki École du Magasin, Ulusal Çağdaş Sanat Merkezi'nde Uluslararası Küratöryel Eğitim Programı'na; 2009'da Gwangju, Güney Kore'deki Gwangju Bienali Uluslararası Küratör Kursu'na katılmıştır. Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı üzerine olan MFA derecesini 2003'te İstanbul'daki Sabancı Üniversitesi'nden; Sanat Eğitimi üzerine olan BA derecesini ise 2000 yılında gene İstanbul'daki Marmara Üniversitesi'nden almıştır.

2003-2006 arasında, Bosphorus International Schools, İstanbul'da sanat koordinatörü olarak çalıştıktan sonra, 2006'dan 2009'a kadar, İstanbul'daki Proje4L/Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi'nin proje yöneticisi / direktörü ve küratörü olarak görev yaptı. Bu mekanda, müze koleksiyonundan seçkiler hazırlamanın yanısıra, sayısız uluslar arası serginin proje yürütücülüğü işlevini üstlendi. Ayrıca, müzenin proje odasında, yükselen sanatçılar ile birkaç serginin küratörlüğünü gerçekleştirdi. Bağımsız olarak ise, pek çok gösterimin küratörlüğünü / eş-küratörlüğünü yürütmüştür.

Işın Onol

Işın Önel (1977, Turkey) is a curator based in Vienna. She is a PhD Candidate at the Department of Cultural Studies, University of Applied Arts, Vienna, Austria. She has completed her Master of Advance Studies on Curating at ZHdK, Zürcher Hochschule der Kunst, Zürich, Switzerland (2009-2011). She participated to Ecole du Magasin, International Curatorial Training Programme, Centre National d'Art Contemporain, Grenoble, France (2009-10) and Gwangju Biennale International Curator Course, Gwangju, South Korea (2009). She received her MFA on Visual Arts and Visual Communication Design from Sabancı University (2003), and her BA on Art Education from Marmara University (2000), Istanbul, Turkey.

After working as the art coordinator at Bosphorus International Schools, Istanbul (2003-2006), she worked as the project manager/director and curator of Proje4L/Elgiz Museum of Contemporary Art, Istanbul from 2006 to 2009. At this space, besides curating shows with selections from the museum collection, she functioned as the project manager of numerous international exhibitions. Beside that she has curated number of exhibitions with emerging artists at the project room of the museum. Independently she has curated/co-curated number of exhibitions.

ÖĞRENİLMİŞ ÇARESİZLİK: OTORİTE, İTAAT VE KONTROL ÜZERİNE

LEARNED HELPLESSNESS: ON AUTHORITY, OBEDIENCE, AND CONTROL

Sanatçılar Artists

Fatih Aydoğdu | Burçak Bingöl | Teresa Henriques | Olivier Hölzl | Berat Işık | Gözde İlkin | Julia Oldham | Pınar Öğrenci | Yasemin Özcan | Sevim Sancaktar | İrem Tok | Maja Vukoje | Pınar Yoldaş

Küratör Curator

Işın Önel

Küratöryel Metin Curatorial Text

Tobias Nöbauer & Işın Önel

Sanatçı Metinleri Artist Texts

Işın Önel

Tasarım Design

Ömer Ağustoslu

İngilizce'den Türkçe'ye çeviri Translation from English to Turkish

Sezgin Aleçakır

Türkçe redaksiyon Turkish editing

Ayşegül Kanat

Fotoğraflar Photographs Sanatçı ve galerilerin izniyle *Courtesy of the artists and the galleries*

Galeri Koordinatörü Gallery Coordinator

Canan Eren-Arditi

Teknik ekip Technical crew

Yusuf Özcan Biber

Turan Aydemir

Bu katalog, Nisan 10 - Mayıs 24, 2014 tarihleri arasında Galeri Bergsen & Bergsen - Muse İstanbul'da yer alan, küratörlüğünü Işın Önel'un üstlendiği Öğrenilmiş Çaresizlik: Otorite, İtaat ve Kontrol Üzerine sergisi çerçevesinde hazırlanmıştır.

This catalogue has been prepared in the framework of the exhibition entitled Learned Helplessness: On Authority, Obedience, and Control, curated by Işın Önel, taking place between April 10 - May 24, 2014, at Galeri Bergsen & Bergsen - Muse Istanbul, Turkey

©MUSE Istanbul

Hoşsohbet Sokak

Selenium Panorama, Mağaza 1

Gayrettepe, Istanbul

museistanbul.com

İÇTEN TEŞEKKÜRLERİMİZLE WITH OUR SINCERE THANKS

Andre Escarameia

Andreas Nader

Ardan Özmenoğlu

Artin Aharon

Asena Günal

Aslı Çetinkaya

Aslı Sümer

Ayhan Hacifazlıoğlu

Ayşegül Arayıcı

Azra Tüzünoğlu

Ceren Özselçuk

Ceren Yoldaş

Elçin Gen

Elif Bülbüloğlu

Hakan Babacan

Melih Görgün

Moiz Zilberman

Nathalie Anglès

Salih Bilgi

Sami Erbeş

Selda Asal

Seyhan Kaya

Tarkan Akay

Zeynep Berik

Apartment Project

CAM Gallery

Depo Istanbul

Galeri/Miz

Galerie Martin Janda

Galerie Peithner Lichtenfels

Galeri Zilberman

artSümer

Pilot Galeri

Ramada, İstanbul

Residency Unlimited, New York

Rooster Gallery, New York

Sinopale

Vehbi Koç Vakfı, İstanbul

